

[K. B. Andersen.]

have talt om disse ting under alle omstændigheder i denne debat, men de blev i hvert fald inviteret til det af udenrigsministeren, hvad jeg beklager, fordi det havde ligget lidt enklere, hvis udenrigsministeren havde prøvet at holde den adskillelse og havde ventet med disse ting — sikkerhedskonference og andet — til den udenrigspolitiske debat, vi forhåbentlig får.

Når jeg beklager det, er det også, fordi jeg finder det principielt forkert, at vi tager disse ting op i en debat, der er lagt op som en rent markedspolitisk debat. Jeg gør opmærksom på, at der i Københavnrapporten udtrykkeligt står:

„Det politiske samarbejde, som på intergovernmentalt plan behandler udenrigspolitiske problemer, er adskilt fra den kommunitære aktivitet, som er baseret på de juridiske forpligtelser, som medlemsstaterne har indgået i medfør af Romtraktaten.“

Altså udtrykkelig „adskilt fra“. Det er altså ikke en eller anden kunstig opfindelse herhjemme. Jeg skal heller ikke i disse korte bemærkninger gå i enkeltheder med de udenrigspolitiske spørgsmål på noget punkt, fordi jeg har forstået, at vi får en udenrigsdebat i en nogenlunde nær fremtid, og det må være det rigtige sted at tage disse ting op. I anledning af, at der har været rettet en række henvendelser til mig, ligesom jeg har været citeret nogle gange, vil jeg dog gerne ganske kort gøre nogle bemærkninger.

Det er en selvfølge, at mange af de spørgsmål, vi beskæftiger os med i europæisk sammenhæng, har både en økonomisk og en udenrigspolitisk side — det er da ganske klart, det er en selvfølge — men når vi alligevel har denne adskillelse, så hænger det jo sammen med, at de af traktaten dækkede spørgsmål og de udenrigspolitiske emner, man kan drøfte i udenrigsministerkredsen, har forskellig procedure, de har altså forskelligt forum. Det ene problemkompleks drøftes i Ministerrådet, det andet i kredsen af EF-udenrigsministre. Der er tale om forskellige institutioner, eller rettere sagt: det udenrigspolitiske samarbejde har ingen overnationale institutioner af nogen art. Det er klart, at der er nogle embedsmandsmøder til at forberede tingene, men der er ikke nogen overnational institution på det udenrigspolitiske felt, ikke engang et

internationalt sekretariat til at forberede disse møder har vi kunnet blive enige om. Derfor er det rigtigt at adskille behandlingen af disse emner.

Jeg vil gerne i anledning af en række bemærkninger, navnlig fra hr. Gert Petersen, gøre opmærksom på, at der jo udtrykkeligt står i Københavnrapporten, at man kun kan udtale sig, når der er fuld enighed. Vi har jo da også ved mange lejligheder udtalt os om udenrigspolitiske spørgsmål, vi ikke var enige med vore EF-partnere om. Når det er sagt, vil jeg gerne tilføje, at det er jeg da ikke vældig lykkelig for. Man går da ikke ind i et samarbejde for at prøve at sabotere det — så må man hellere blive udenfor. Men det må dog være rigtigt i en diskussion som denne at sige, hvilke muligheder vi har for at udtale os selvstændigt udenrigspolitisk, og vi har altså de fulde muligheder.

Hr. Ib Christensen nævnte, at det udenrigspolitiske ikke var inde i debatten før 2. oktober 1972. Det er ikke rigtigt. Der er mange beviser for det. Et af dem er, at den nuværende statsminister som daværende udenrigsminister deltog i udenrigsministermøder, vel flere år før vi kom ind, eller i hvert fald et års tid før vi kom ind i 1972, og jeg fortsatte med at gøre det, da jeg blev minister i året frem til folkeafstemningen. Blandt de pjecer, som markedssekretariatet udsendte som led i oplysningsarbejdet forud for folkeafstemningen, var den særlige pjece, som handler om det udenrigspolitiske samarbejde.

Det er altså meget let at dokumentere, at det simpelt hen er en forkert påstand. Hr. Gert Petersen hjalp os jo på dette punkt ved før at stå og læse op af denne pjece, der altså omhandler aftalerne fra 1970 om det udenrigspolitiske samarbejde. Det er ikke rigtigt, at dette ikke lå på bordet før den 2. oktober.

Det er til gengæld rigtigt, at der ikke er ændret ved dets karakter, princip og struktur siden, ud over at det, som naturligt er, har intensiveret sig på forskellig måde. Jeg vil gerne specielt om spørgsmålet rådslagninger og deres mere eller mindre bindende virkning nævne, at der står i Københavnrapporten, som nu har afløst Luxembourgrapporten, det, som hr. Gert Petersen citerede før, men jeg vil gerne, da det er et kort